

I ytringsfrihedens navn

Ytringsfriheden er blevet gidsel i en særlig form for dansk italesættelse af realiteten, realitetens særligt danske italesættelse. Her svinger de gode sig op ved sig selv i deres erklærede kamp for demokratiet. Men set ude fra tenderer de gode mod at ende som den ondskab, de ser for sig!

Med provokationen af ”de onde” muslimer er de danske medier med til at frembringe en ondskab, som de har brug for, i deres forsøg på skabe billedet på sig selv som de gode.

Trykkefrihedsselskabets medlemmer har defineret forsvaret for ytringsfriheden som deres princippunkt nr. 1. Konkret har de endvidere defineret islam som demokratiets største trussel.

Når de forsvarer definitionen af islam som selve truslen mod demokratiet, så gør de det bl.a. under henvisning til de reaktioner, som er fremprovokeret af Kurt Westergaards tegninger, og som bl.a. retter sig mod ham selv:

- der kan i se, siger selskabet og danske medier,
- de onde muslimer er den største trussel mod ytringsfriheden, og henviser til øksemanden, som danske myndigheder har hentet hjem fra Afrika, hvor han allerede var en belastning for den lokale efterretningstjeneste.

Alliancen brillerer ved sin evne til at sætte en dagsorden, en form for realitet, som man har brug for i forsøget på at beskrive sig selv som de gode i de godes kamp mod det onde.

Trykkefrihedsselskabet definerer deres opgave som forsvaret for ytringsfriheden og islam som den største trussel imod netop ytringsfriheden. Medierne sørger for provokationen, og PET importerer øksemanden, der kan bruges til at bekræfte trusselsbilledet, i en situation, hvor terrortruslen ellers var ved at glide ud af offentlighedens opmærksomhed.

Temaet er således restaureret og bragt på plads igen. Begivenhederne og indlæggene i medierne anbringes herefter på snor, i den orden, som gør, hvad den kan for at opretholde netop den italesatte realitet, som den har brug for, for fortsat at herske og regere inden for sit domæne.

Således realiserer man den trussel, som man havde brug for, i sit forsøg på at beskrive sig selv som de heltmodige frontkæmpere i forsvaret af ytringsfriheden.

Realiteten italesættes, italesættelsen er en realitet. Medier, højreorienterede politikere og Trykkefrihedsselskabet skaber på den måde en realitet, som udgør den billige baggrund, de kan tegne deres egen godhed på, hvor de står over for ondskaben selv, de onde muslimer med økse i hånd.

Det kan ikke bevises endegyldigt, i hvilken grad det er denne alliance, der har skabt det onde. Men det kan sandsynliggøres, at den har været med til det og det kan tegnes op i en sproglig karikatur, der befinder sig på samme niveau, som alliansens tegninger. Og det kan på ingen måde udelukkes, at den herskende mediepolitisk selviscenesatte orden af storforbrugende og storsvinende danskere ville blive aldeles voldelige, hvis nogen ellers havde mod til at provokere dem, med udgangspunkt i de metoder, de selv bruger.

Den tradition, som alliancen har skabt inden for de sidste år, ligger tungt under den offentlige mening. Spørgsmålet er, om den tåler at blive genstand for opmærksomhed i andre

iagttagelsesformer end dens egne. Spørgsmålet er om den tåler at blive italesat, som den italesætter andre, men nu med sig selv i rollen som det onde. Det er et faktum, at dens selvgodhed lige så godt kan ses som ondskaben selv. Og man kan være sikker på, at den herskende orden hverken vil bringe eller være vidne til en sådan provokation, hvis den kan slippe for det.

De danske medier og trykkeselskabet ser det som deres ret, at provokere alene med det formål at demonstrere sin ret til det i ytringsfrihedens hellige navn, men deres opmærksomheden om selve denne metode og det, at den med samme ret kan bruges mod dem selv, glimrer ved sit fravær.

Hvordan vil italesætte f.eks. forholde sig til denne teksts opbyggelige beskrivelse af deres orden som resultat af, at de har brug for det lort, de skider? Tror nogen af de kære læsere, at man overhovedet vil trykke den slags indlæg i JP f.eks.? Vil de kære forkæmpere for ytringsfriheden ikke netop gøre hvad de kan, for at bortcensurere en sådan provokation, der er fremført alene for at illustrere deres metode på dem selv? Hvad siger det om deres sande forhold til ytringsfriheden?

Ingen af de selvfede forkæmpere for ytringsfriheden vil lade sig provokere unødigt. Og det på trods af at provokationen af dem selv er langt mere begrundet, end deres udbasunerig af islam som den største trussel mod demokratiet. De har ikke deres grundlag i orden, når de beskriver islam som en større trussel end så meget andet. Og danskernes stinkende overforbrug og svineri karakteriserer en livsstil, der om noget er sin egen største trussel!

De selv gode kan meget vel vise sig at være sin egen største trussel.

Vi har lige haft et COP 15, hvor alverdens ledere var mødt op for at tage sig af et problem, der handler om, at menneskeheden med sin økonomiske, teknologiske og biologiske succes er ved at underminere sine egne naturlige klimatiske livsbetingelser. Mødet afslørede, at verdens ledere ikke var i stand til at tage hånd om problemet, på trods af at der var videnskabelig dokumentation for det påtrængende i problemstillingen.

I stedet bruges perioden efter mødet til igen at intensivere opmærksomheden omkring de trusler, som passer bedre ind i den foretrukne selvbeskrivelse.

Folketingets formand går tilmed ud og prøver på at diskvalificere den videnskabelige beskrivelse af problemstillingen, global opvarmning, på baggrund af intet andet end hans personlige og politiske holdning. Han roser statsministeren for at have fjernet ambitionerne om en globalt juridisk forpligtende aftale verdens lande i mellem lang tid før selve mødet, og han gør det udelukkende med udgangspunkt i sin egen holdning, som er, at problemet slet ikke er som beskrevet af IPCC.

På den måde afslører folkestyrets formand, hvordan han tænker: Hvad han ikke forstår, det eksisterer ikke for hans forstand, og hvad der ikke eksisterer for hans forstand, det eksisterer slet ikke, konkluderer han som så mange bonderøve før ham.

Den holdning har folketingets formand lov til at have. Loven forbyder ikke de misforståede demokrater i at tage fejl, eller i at misbruge deres politiske magt til at diskvalificere de i øvrigt videnskabeligt kvalificerede beskrivelser af alment forpligtende problemer! Men han afslører sin manglende respekt for distinktionen mellem videnskabelig kompetence og politisk autonomi. Og hvad er værdien af politiske beslutninger, der er truffet mod bedre viden, og hvad er værdien af den

videnskab, som er kvalificeret på baggrund af holdninger frem for videnskabens egne udemokratiske men videnskabelige kriterier for at afgøre, hvad der er sandt og falskt?

Danmark er udtryk for sin egen selvbekræftende orden, hvor de onde først fremmanes for denne ordens indre øje, hvorefter det onde materialiserer sig som konsekvens af karikaturen (de onde vil selvfølgelig ikke bekende sig til det onde, og derfor bliver de skide sure), således at de gode danskere kan sige: se selv, de svinger øksen, de er onde!

At man kan stå her og se på elendigheden, beskrive den, som den orden, der må lave det lort, den har brug for, i sit forsøg på at overleve sig selv og sine egne forudsætninger, det er den mulighed, man ikke benytter sig af ret meget af inden for elendigheden. Men det må alligevel kunne lade sig gøre at bringe uorden i systemet. Man bør provokere den herskende italesatte orden med de metoder, som findes her, dvs. vende metoderne mod dem selv, lade elendigheden afspejle sig i sig selv!

Lad derfor de misforståede demokrater møde deres egen metode. Lad dem mærke, hvor destruktiv fuckfingeren virker på den demokratiske debat. Lad dem således nyde hinanden i karikaturen, forenet i deres egen kreds, den fuldendte cirkulære bevægelse, hvor hvert medlem har sit erigerede lem oppe i ham foran, og bagboens lem oppe i sig selv. Lad lugten og glæden herfra spredes i det lukkede selskab. Lad dette billede stå på nethinden, frit, som billedet på deres Trykkefrihedsselskab, deres demokrati, deres kristne Danmark. Og le så ad dem, tolerante, overbærende og tilgivende.

Det er almindelig kendt, at samtlige danske medier har deltaget i mistænkeliggørelsen og stigmatiseringen af islam. Men ingen, absolut ingen vil bringe et indlæg som ovennævnte, der ikke gør andet end at vende deres metode mod dem selv.

De synes det er for groft og kalder det brud på almindelig presseetik og misbrug af ytringsfriheden.

Danske medier udøver altså på den måde censur, i ytringsfrihedens navn!

Topmålet er nået. Jeg nævner ingen navne, ingen er altså nævnt og ingen er glemt.

Forfatter: Cand Phil Steen Ole Rasmussen. (tlf. 36 93 23 63)